

BELOFTEN

Eline Moerman-Vreugdenhil

God belooft dat Hij Zijn Geest zal geven aan ieder die Hem daarom vraagt. Maar je gaat er pas om vragen als de Heilige Geest in je werkt ... Rara, hoe kan dat? Nog zo-één: God geeft je Zijn genade als je daarom vraagt, en het is al genade áls Hij je op Hem richt om te vragen om genade. Dat de Bijbel Gods Woord is, weet je door de Heilige Geest. En de Heilige Geest werkt in je dóór de Bijbel. Mja, leuke cirkelredeneringen hè?

Je ziet heel vaak dit patroon in de Bijbel: God belooft iets, op voorwaarde dat je die belofte aanneemt. Tegelijkertijd heb je, om die belofte aan te nemen, juist dátgene nodig dat God belooft ...

BELOFTE

Wat betekent 'beloven' eigenlijk? Volgens het woordenboek: zich verplichten iets te doen of te geven => iemand iets in het vooruitzicht stellen, toezeggen. Het heeft iets van *toekomstmuziek* in zich.

Het gekke is, dat in de Bijbel 'belofte' méér is dan toekomstmuziek. Op het moment dat de belofte wordt gegeven, *is* het beloofde er al. Kijk maar naar Abraham: God beloofde dat Hij hem tot een God zou zijn, en Abraham Hem tot een volk. Op het moment dat God dat zei, wás Hij ook Abraham tot een God. Het is net alsof God zegt: Ik beloof dat Ik met je zal gaan praten en dat jij naar Mij zult luisteren.

De belofte ging dus *niet alleen over de toekomst*. Op het moment dat God het zéi, wás het ook al zo. Sterker nog: juist doordát God die belofte gaf, bewees Hij wat Hij beloofde. En Hij gaf dóór die belofte Abraham het geloof om die belofte aan te nemen.

Nog een voorbeeld: het gebod van God om de tabernakel te bouwen, [Exodus 35](#). De belofte van God is vrijwel hetzelfde als de uitvoering van het gebod:

'Dit is het woord dat de HEERE geboden heeft: Neem uit dat wat u hebt, een heoffer voor de HEERE. Ieder die gewillig van hart is, moet het brengen als heoffer voor de HEERE' (vers 4,5)

'Allen die wijs van hart zijn onder u, moeten komen en alles maken wat de HEERE geboden heeft' (vers 10)

Je zult het willen dit gebod uit te voeren, als je wijs van hart bent (een belofte), maar je moet het dan ook doen ... (een eis).

In het vervolg van de perikoop zie je wat de reactie van mensen op deze belofte-met-

eis is: Iedereen die ertoe bewogen werd, kwam en bracht het hefoffer. Je merkt uit de toon van het stuk dat het niet weinig mensen waren, die ertoe bewogen waren: Zo kwamen ze, de mannen en de vrouwen. Ieder die gewillig van hart was, ... ieder bij wie acaciahout gevonden werd, bracht het ...

Het was een soort 'selffulfilling prophecy': door het te beloven, komt de belofte ook uit. Zonder die belofte, waren de Israëlieten waarschijnlijk niet op het idee gekomen om alles te verzamelen voor de tabernakelbouw. Maar de belofte dat iedereen het vrijwillig zal opbrengen is, samen met het gebod dat je het moet doen, de oorzaak voor de uitkomst van de belofte.

PREKEN

Dit is ook hoe prediking werkt: toezeggen, áánzeggen dát mensen met God verzoend zullen zijn als ze Jezus als Heer erkennen, en erop aandringen dat mensen zich ook daadwerkelijk tot God zullen bekeren. Juist door die belofte en eis tegelijk, gáán mensen zich bekeren, en kómt de belofte uit. De belofte is zó verleidelijk, zou je misschien kunnen zeggen, dat mensen de uitkomst van die belofte gaan nastreven, waardoor de belofte ook daadwerkelijk uitkomt.

Maar is dat niet heel erg menselijk gesproken? Góð is toch de gever van geloof?

Efeze 2: 8-10 'Want uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God; niet uit werken, opdat niemand zou roemen. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus om goede werken te doen, die God van tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.'

Ja, het is volledig Gods werk dat wij zijn belofte geloven en ook de goede werken doen. En toch eist God dát wij geloven, en dat wij goede werken doen. Het is én-én. Niet óf-óf.

Juist dóór het te eisen overtuigt God mensen.

Gods beloften preken is broodnodig: niet alleen 'goed om weer eens te horen', maar nodig om weer echt te geloven, ernaar te streven dat Gods belofte ook voor jou in vervulling gaat. Dat is harder nodig dan allerlei dingen óver God te weten.

Paulus legt ook die verbinding tussen prediking horen en geloven: [Romeinen 10](#) vooral in vers 8 tot 17.

En in de prediking strekt God Zijn handen naar je uit, kijk maar: op de vraag of Israël de prediking, het woord van Christus, dan niet heeft verstaan, geeft Paulus als antwoord dat Jesaja zei: *'Met het oog op Israël zegt Hij echter: Heel de dag heb Ik Mijn handen uitgebreid naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk.'* (vers 21).

Er staat dus niet dat de prediking niet voldoende was, of dat de belofte niet voor Israël gold. Nee, er staat dat Israël niet wílde luisteren.

Een preek moet confronteren met Christus. Kies je vóór Hem, erger je je niet aan Hem en zijn eisen en wetten en beloften? Dan zullen Zijn beloften ook voor jou gelden, nú al. En dan mag je Hem ook op Zijn beloften aanspreken: Heere, U heeft toch beloofd dat U bij mij bent? Waarom zie ik daar niets van? Heere, U heeft toch beloofd dat U Uw kinderen vast zult houden? Houdt U mij ook vast? Heere, U heeft toch beloofd dat U Uw Geest zult geven? Wilt U mij dan ook helpen te veranderen, zodat ik me aan Uw geboden kan houden?

Christus eist dat wij geloven wat Hij zegt, en als beloning zal Hij geven wat Hij eist ... Dat geldt voor de gave van Zijn Geest, dat geldt voor verzoening met God, en dat geldt voor de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Gods logica is wel heerlijk onmenselijk, onmetelijk, ongelooflijk groots.